

[Knaud Jespersen.]

ling og kæmpe for at sikre sig arbejde med mening i og uden frygt for arbejdsløsheden. Der findes ganske mange socialdemokratiske og andre politiske opfattelser blandt arbejderne, som forener sig i at sikre deres egen eksistens; og hvor folketingets tilsidesatte deres rettigheder, tilsidesætter de naturligtvis folketingets ret til fortsat at dirigere udviklingen på arbejdsmarkedet.

Jeg skal ikke sige meget mere om denne sag i første omgang, men det var en uhyggelig karakteristik, man ufrivilligt kom til at give ved denne motiverede dagsorden, der er stillet fra fremskridtspartiets side. Hvem er det, statsministeren skal have til at hjælpe sig for at få de busser i gang? Er det hjemmeværnet, er det militæret, er det politiet? Er der ikke tale om provokationer, når dette ting gang på gang har måttet notere, at der sker en uhyggelig forskelsbehandling, og at man tilsidesætter, hvad dette ting har vedtaget, nemlig bestemmelserne om lige løn for lige arbejde? Jeg synes, der er grund til at overveje — også for dem, der er så glade for af og til at erklære sig som et arbejderparti — både hvad der skete med dagsordenen, og hvad der skete i formiddags, hvor man jo med megen alvor diskuterede, hvordan man kunne få lønmodtagerne til at betale mellem 400 og 600 mill. kr. mere i skatter. Nej, situationen er så alvorlig, at folketinget ikke længere kan undskylde sig med, at det er kræfter udenfor, men også må se sit eget ansvar, for at sikre de forandringer, der er fornødne.

Man er sådan set begyndt, idet folketinget har måttet erkende, at kapitalismen befinder sig i en voldsom og stadig mere dybtgående krise. Det er noget nyt. Der er måske nok enkelte, der vil påstå, at det gør den ikke, og der er enkelte, der endnu hyller sig i tanker om, at der var engang, hvor der var højkonjunktur og velfærdsstat og alle skulle være lige, og statsministeren lyttede med megen opmærksomhed til de nye tanker fra socialistisk internationale om at give livet en højere kvalitet — altså en fælleseuropæisk frase, som blev kastet ud i det politiske liv. Men hvad er kendsgerningerne, når vi har strøget alt dette? Det er, at kapitalismens krise er blevet en krise, der rammer ind i hele samfundsmekanismen, hvor signalerne ganske klart viser, at vi har

strukturkrise, uddannelseskrise, forbrugerkrise, beskæftigelseskrise, afsætningskrise, krise for eksporten; der er ikke det område, der ikke er ramt af krisen, og i en sådan situation kan man næppe bare beskytte sig over for uvejret ved at forklare, at det er ting, der kommer til os udefra.

Det er det jo ikke. Det er ting, der vokser i selve systemet, det er ting, der vokser i det system, som Danmarks skiftende, af sig selv udnævnte ansvarlige partier har bundet det danske folk og den danske nation til.

Denne ligestilling og disse vanskeligheder, der kommer udefra, bør man da vistnok overveje. I hele lovgivningen i den periode, der er gået, har det vist sig, at de, der var mere lige end andre, var dem, der havde arbejdsfrie indtægter. Hvad enten det var lempelse i kapitalvindingsskatten, det gjaldt, eller det var andre begunstigelser, da var det dem, der var mest lige.

Hvad angår det, der kom til os udefra, ja, så forekommer det mig, at den regering, som jeg aldeles ikke vil beskyldes for ikke at kunne læse, ikke har set, hvad der står i de faktisk meget alvorlige statistiske vurderinger, der er i OECD-landene. Det omfatter de 24 højest udviklede kapitalistiske lande, og hvad er det, man fastslår her? Man fastslår, at den fælles inflationsgrad er omkring 15 pct., i England endog i nærheden af 30 pct., og man fastslår, at den samlede produktion både i år og næste år vil være faldende for alle landene; alene de tre store af de kapitalistiske lande, nemlig USA, Japan og Vesttyskland, regner med et fald i industriproduktionen på mellem 10 og 20 pct. i år.

Om man tager det officielle arbejdsløshedstal i denne del af den kapitalistiske verden — og det er den bedste — viser det sig, at de 24 lande har en arbejdsløshed på 14 mill. mennesker, en gigantarmé svarende til hele to af fællesmarkedets landes erhvervsaktive befolkning.

Der kunne knyttes mange flere kendsgerninger til denne økonomiske udvikling. Det er vel nok til at fastslå, at enten må man bygge på, at dette system skal forsvinde for at give plads til menneskene, til beskæftigelse og til en fornuftig kulturel og social udvikling, eller også må man fastholde det system og dermed pådrage menneskene de byrder, som vi i øjeblikket så trælsomt bevæger os med.